

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.18/2015/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év november hó 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A rablás büntette miatt az I. r. és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 31.B.644/2014/37. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 10.000,- (tízezer) forint bűnügyi költséget a I. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék - hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban meghozott - 31.B.644/2014/37. számú, 2014. december 10. napján kihirdetett ítéletével a 2012. évi C. törvény 365. § (1), (4) bekezdés a./ pontja szerinti társtettesként elkövetett rablás büntette miatt az I. rendű vádlottat 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra, a II. rendű vádlottat - mint visszaesőt - 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlottak és védőik felmentés végett fellebbezést jelentettek be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1232/2014/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, a nyilvános ülésen nem képviseltette magát. Az átiratban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű bizonyítás eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette az általuk elkövetett bűncselekményt. A büntetés kiszabási tényezők megfelelő értékelése mellett méltányos büntetést szabott ki, amelynek megváltoztatására nem lát indokot.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén az I. rendű vádlott védője előbb a felmentést célzó indítványát tartotta fenn, mert álláspontja szerint e harmadik elsőfokú ítélet nem meggyőző az első két hatályon kívül helyezett ítélethez képest. Kifejtette, hogy az eljárás optikája az, hogy addig kell az ügyet tárgyalni, amíg a vádlottak elítélésére nem kerül sor. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet tényállása nem az egyetlen lehetőség arra, hogy miként történtek meg az események. A perbeszéde folyamatában az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését jelölte meg végül elsődleges indítványként, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem teljesítette az ügyfelderítési köteleességét, ezért a felülbírálatra nincs mód. Végül az ítélet érdemében harmadlagos indítványt is előterjesztett, és a védencének be nem tudható időmúlás okán a büntetés olyan mértékű enyhítését kérte, hogy az előzetes letartóztatásban eltöltött idővel kitöltötnék tekinthető legyen.

A II. rendű vádlott védője is módosította a bejelentett fellebbezést és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte az indokolási kötelezettség megsértése miatt. Annak a meggyőződésének adott hangot, hogy a megismételt eljárásban sem volt több bizonyíték, mint korábban és azok

egyoldalú értékelést nyertek. Az elsőfokú bíróság nem adott magyarázatot arra, hogy miért vetette el a vádlottak védekezésében hivatkozott önrablást. Nem tárta fel a bíróság a sértett érdekrendszerét és nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a sértett stróman volt, kétéves jogügyletek ellenértéke került banki befizetésre és fiktív ügyletek leplezését szolgálta a senki által nem keresett 80 millió forint, amiről nem tisztázódott, hogy egyáltalán benne volt-e az elrabolt táskában. Álláspontja szerint a vádlottak büntetőjogi felelősségének a megállapítása esetén is legfeljebb a rablás alapesete írható a terükre.

A vádlottak a nyilvános ülésen részt vettek. Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán védekezését ismételte meg és önrablásra hivatkozott. A II. r. vádlott is azt hangsúlyozta, hogy nem követték el a bűncselekményt és életszerűtlennek tartotta, hogy a sértett kísérő nélkül ment a bankfiókba.

A fellebbezések nem voltak alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a kizárólag védelmi fellebbezések alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben felülbírált. Ennek során maga is azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Figyelemmel volt a korábbi hatályon kívül helyező határozatban előírtakra és arra is, hogy az időközben ismertté vált körülmények miatt, számos tanú meghallgatása során szem előtt kellett tartani a mentességre vonatkozó szabályokat. Az érintett tanúk esetén a mentességi kioktatás maradéktalanul megtörtént, és az elsőfokú bíróság különös figyelemmel volt e tanúk vallomásának tartalmára és a mérlegelő tevékenysége, illetőleg a tényállás megállapításakor mindezt elemzően értékelve szem előtt tartotta. Az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette a sértett ellen 2013. december 4. napján emelt vádat és a büntetőeljárásban 2008. szeptember 10. napján gyanúsítottként megtett vallomását. Hasonlóan felhasználta az okirati bizonyítékok között az 1-es ellen 2014. október 2. napján benyújtott vádat. Mindezeket a mérlegelési körébe vonta és figyelembe vette a történeti tényállás megállapításakor.

Éppen a fentiek miatt nem foglalt és nem is foglalhatott állást a rablás tárgyát képező pénzösszeg eredetét illetően. Ellenben annakösszecszerúsége nem volt vitatható, mert a bíróság beszerezte a bankszámla mozgásokat és abból kitűnően a 80 millió forint dupláját meghaladó összegek be- és kifizetésére, átutalására került sor a bűncselekményt megelőzően és utána is. A sértett az összeg mellett kitartott és semmi nem cáfolta a vallomását, sőt azt később gyanúsítottként is ezzel egyezően jelölte meg az ellene folyó büntetőeljárásban.

Nem osztotta a bíróság a védelmi álláspontot a tekintetben sem, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottak önrablásra vonatkozó védekezését nem cáfolta meg kellően. A vádlottak csak az eljárás második felében álltak elő ezzel a verzióval, de kétségtelenül később már kitartottak mellette. Az I. r. vádlott a nyomozási bíró előtt még azt is tagadta, hogy tudná hol a bűncselekmény helyszíne, nem hogy járt volna ott. A II. rendű vádlott már az eljárás kezdetén sem kívánt nyilatkozni sem a társairól, sem a megbízásról. A vádlottak az eljárás későbbi szakaszában sem jelölték meg, hogy kitől kapták a megbízást és a fejenkénti ötszázezer forintot. Utóbbi ténye nem erősíti a későbbi védekezésük azon részét, hogy nem volt a táskában pénz, mivel az egy millió forint ellenérték kifizetését két üres táskáért nem igen értelmezhető.

A másodfokú bíróság - szemben a védők álláspontjával - azt hangsúlyozza ki, hogy az elsőfokú bíróság igen határozottan megcáfolta, hogy miért nem történt és történhetett önrablás. Valóban nehéz elképzelni, hogy az önrablással érintett személy ne tudna arról, hogy mit terveznek ellene. A vádlottak védekezésével szemben nem tehetett ígéretet arra, hogy megtévesztő személyleírást ad,

mivel igen pontosan körülírta, majd felismerte a támadóit, egyezően a további szemtanúkkal. Az intenzív ellenállása sem gyengíti a vallomását, mivel mindent megtett a segítségkérésért, az üldözés, a vádlottak menekülésének megakadályozása végett. Megjelölte a motor rendszámát és ütésével lerántotta az egyik vádlottat a motorról. A 2-es szemtanú vallomása szerint a sértett elmondta, hogy nagyon nagy összeg volt nála és azt is hallotta, hogy ugyanezt erősítette meg a társával folytatott telefonbeszélgetésben, amikor tájékoztatta, hogy nagy a baj. Leütötték a bank előtt.

Az elsőfokú bíróság mindezt helyesen vette számba. A bizonyítékok számba vételekor nem maradt az sem figyelmen kívül, hogy miután az elkövető motorral való távozását a sértett megakadályozta a helyszínen lévő járó motorú autóval menekült el. Az pedig teljesen kizárt, hogy önrablás esetén arra kellene készülni, hogy a mindenbe beavatott sértett olyan intenzíven fog ellenállni, hogy három jármű is szükségeltetik majd a két vádlott biztonságos meneküléséhez. Ez önmagában is megcáfolja a vádlottak védekezését. Hasonlóan nyomatékos érv a sértett szavahihetősége mellett a vádlottak által elvitt, az I. r. vádlott által a földről felkapott sértetti járműkulcs. Ha a sértett tudott volna az akcióról miért kellett megakadályozni a kulcs elvitelével, hogy utánuk hajtsanak. Azt még a vádlottak sem állították, hogy a sértettől a gépkocsija kulcsának elvitelére is megrendelést kaptak.

Feltéve, de meg nem engedve, hogy a vádlottak végső védekezésének lenne bármilyen valós alapja megmagyarázhatatlan, hogy a sértett miért nem tudott a rablásról, miért viselkedett másként, mint ígérte, miért nem akart előre egyeztetni az elkövetővel, és miért cáfolja minden személyi és tárgyi bizonyíték, hogy az önrablás megtörténhetett.

Az elsőfokú bíróság pedig minderről, alapos, gondos, elemző mérlegeléssel számot adott, és az indokolási kötelezettségét kimerítően teljesítette. Támadhatatlan az indokolása, amelyben elveti a vádlottak védekezését, és amely logika mentén a történeti tényállást rögzíti.

E helyütt kell utalni annyiban a másodfokú eljárásban elhangzott védőbeszédre és visszautasítani az eljárás optikájaként megfogalmazott álláspontot, hogy a bíróság feladta a vádirat elbírálása. Szóba sem jön, hogy a hatályon kívül helyezett ítéletekkel bármilyen formában foglalkozni kellene. Azokat a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezte, azok nem léteznek, azokkal nincs helye összehasonlításnak és arra érdemében hivatkozni sem lehet, mivel eljárási szempontból nincsenek. Az elsőfokú bíróság pedig a megismételt eljárásban a vádat szem előtt tartva megalapozott, felderített és hiánytalan tényállást állapított meg.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a vádlottak nyilatkoztak a személyi körülményeikről, ezért az elsőfokú ítélet személyi részét annyiban kiegészítette az ítéletábra, hogy

- A II. r. vádlott a kényszerintézkedést követően a Kft-nél helyezkedett el, ahogy taxisofőrként, havi kb. 200.000,- forint jövedelemmel alkalmazták.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést mindkét vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmény jogi minősítése és a Btk. 2. § alkalmazásával a jelenleg hatályos anyagi jogi szabályok alkalmazása is. Utóbbi körében helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, hogy változatlan büntetési tételek mellett a feltételes szabadság kérdésében bekövetkezett kedvező szabályok miatt indokolt és törvényes a 2012. évi C. törvény alkalmazása.

A büntetés kiszabásakor irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket az elsőfokú bíróság feltárta és a másodfokú eljárásban eltelt további időmúlás mellett sem lehet eltúlzottnak tekinteni a középérték alatt maradt büntetés kiszabást, ezért annak mértékét nem érintette az ítéletábra.

A vádlottak büntetése tetтарыos, kifejezi a vádlottak személyi és az elkövetett bűncselekmények társadalmi veszélyességét, ezért alkalmas a büntetési célok megfelelő biztosítására.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta a Fővárosi Törvényszék ítéletét.

A másodfokú eljárásban felmerült védői díjat a felmerüléssel érintett I. rendű vádlottra terhelte.

A végzése ellen a Be. 386. § kizárja a fellebbezés további lehetőségét.

Budapest, 2015. év november hó 24. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.644/2014/37. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.18/2015/10. számú végzése folytán az I. rendű és a II. rendű vádlott tekintetében jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2015. év november hó 24. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tiszttviselő